



# Kom in, gå ut!

Uppsala Mosaiks 50/50-vision

Hans Sundberg & Micael Grenholm



**Jesus är så underbar att fler måste få höra om och lära känna Honom!**

Detta kan de flesta kristna skriva under på, men ofta saknar våra församlingar modeller som tränar lärjungar i att evangelisera (dela de glada nyheterna om Jesus). Istället utlämnas många kristna att evangelisera själva i privatlivet, och detta kan Gud förstås använda, men bristen på lärjungaträning gör att många inte lyckas särskilt bra.

I denna lilla skrift vill vi presentera den vision som har väglett vår församling ända sedan den grundades: 50/50-visionen, att hälften av det vi gör ska vara utåtriktat. Själva procentsatsen 50 % är inte det viktigaste utan att vi gör både och, precis som den bibliska kyrkan både samlades i hemmen och på offentliga platser.

Vi ber och hoppas att detta kan bli till inspiration för andra församlingar som vill växa och föra människor till tro på Jesus. Om ni vill se hur det fungerar i praktiken är ni naturligtvis varmt välkomna att besöka oss i Uppsala!



Hans Sundberg och Micael Grenholm  
[www.upsalamosaik.se](http://www.upsalamosaik.se)



## Kapitel 1: Gå ut i mission!

Hans Sundberg

*"Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då skall Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn." Joh 15:16*

Vi ser i detta Jesusord att han har själv bestämt att vi ska "gå ut". I utkorelsen ligger alltså ett inneboende utsändande. Vart är ni sända? Svaret är lika klagörande: jo, ni är sända in "i världen".

Var är då världen? "Världen" är det grekiska ordet "kosmos". Det betyder allt från den ordnade världen till den "värld" som vi, som kristna, inte tillhör. Den är geografisk och då betyder det allt ifrån mitt plats i tillvaron till "jordens yttersta gräns". För människorna på Johannes tid i hans kulturkrets tid var jordens centrum Rom och därifrån gick dess vägar till tillvarons ytterområden. "Denna världens härskare" är namnet på Jesu yttersta fiende, Satan.

Denna "värld" behövde evangeliet om Guds självutgivande kärlek i Jesus Kristus.

Jesu lärjungar kännetecknas av att vara budbärare om de goda nyheterna till denna "värld". Anden är själva kraften i människornas vittnande.

Redan i Apostlagärningarna 1:1-8 visar Lukas vad som ska komma. Här sägs att Jesus fortsatte göra sina gärningar i och genom Anden i lärjungarna. När Anden kommer ska de få "kraft att bli vittnen". I tre världsavgörande händelser skildras hur Anden i de troende förändrar allt.

Först sker detta i kapitel 2 där Pingstdagen skildras. Här döps lärjungarna (de hundra-tjugo) dramatiskt i den Helige Ande och sedan skildrar Lukas hur de i Andens kraft på gator och torg profeterar över skaror av människor. Petrus predikar ett avgörande budskap som leder till syndamedvetande och omvändelse. 3000 kommer till tro och sedan döps de av apostlarna.

I kapitel 8 skildras sedan hur evangelisten Fillippus i Samaria får vara Andens redskap i en dramatisk väckelse. Skaror fångas av förkunnelsen, under och tecken sker. De döps i vatten. När apostlarna Johannes och Petrus kommer för att inspektera vad som sker bland samarierna blir deras handpåläggning redskap för att de nydöpta i Samaria också blir döpta i den Helige Ande.

Den tredje händelsen beskrivs i kapitel 10 där Petrus åter igen, tillsammans med Cornelius - en romare - är i händelsernas centrum. Anden talar till honom och meddelar att aposteln ska bryta reglerna för att evangeliet ska förmedlas till hedningarna.

Under det att Cornelius med familj, hushåll och vänner lyssnar på Petrus förkunnelse döps de i den Helige Ande. Aposteln konstaterar att därmed kan inget hindra att de också döps med vatten.

Sammanfattningsvis berättar alltså NT att Anden är kraften i individens och församlingens utsändande i mission. Oavsett om det gäller min stad eller en annan kontinent. Vi är sända som kristna att gå ut utanför vår trygghetszon, dvs hem, kyrkolokal eller våra inrutade vanor för att vittna om Jesus till dem som ännu inte hört.

Det alldeles underbara är Jesu löfte efter dessa ord: ni ska när ni går ut få ”bära frukt, frukt som består”. Gud själv garanterar frukten och dess kvalitet!

I vår gemenskap, husförsamling, Mosaik har vi gjort Jesu ord i Joh. 15:16 till utgångspunkt för proportionerna mellan det inre livet och det yttre missionerande livet. Vi menar att detta måste få konsekvenser i hur vi lever tillsammans som församling. Vårt mål är att hälften av vår gemensamma tid ska vara utåtriktad, evangeliserande, tillsammans. Om församlingsmedlemmar ska bli vittnen behöver det vara en naturlig del av livet i församlingen helt enkelt. Inte bara ord utan också gemensam handling.

Ett uttryckssätt för detta är den regelbundna gatuevangelisationen i Uppsala centrum. Vi vet förstås oftast inte vad som händer med de människor vi samtalar med eller ber för. Men ibland låter Gud oss få veta. Och det är så uppmuntrande.

Till exempel kom för en tid sedan ett email där en ung amerikansk man skrev och tackade för ett samtal. Han hade mött oss på Fyrstorg, och vi vittnade och bad för honom. Han berättade i mailet hur Jesus mött honom och nu sände honom tillbaka till Sverige som missionär.

Gud själv garanterar frukten och dess kvalitet. Tack och lov.







## Kapitel 2: Hemmen och templet

Micael Grenholm

En väldigt viktig fråga kyrkan idag behöver ställa sig är varför urförsamlingen i Jerusalem gick till templet.

*Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. (Apg 2:46)*

Medan de flesta kyrkor länge betraktat endast en sammankomst som något alla församlingsmedlemmar bör vara med på (söndagsgudstjänsten), till skillnad från andra kyrkliga aktiviteter under veckan som är frivilliga, så hade urförsamlingen alltså två sammankomster. Borde vi inte gå tillbaka till den bibliska församlingsstrukturen?

Det kan vara lätt att tänka att mötena i templet var de tidiga kristnas "söndagsgudstjänst" medan mötena i hemmen var deras husgrupper. Dock finns det tre anledningar till varför de urkristnas samling i templet inte var som en Gudstjänst de flesta kyrkor firar idag:

1. Den var utomhus.
2. Den ägde rum varje dag.
3. Den innehöll inte Nattvard.

Den tredje punkten är anmärkningsvärd, för det innebär att det inte var en fullblodig Gudstjänst. Nattvard firades enligt Apg 2:46 i hemgrupperna, det var snarare de som utvecklade sig till de Gudstjänster vi är vana vid. I templet gjorde man *något annat!* Som sagt tror jag det är av högsta vikt att vi listar ut vad och börjar göra likadant.

Apg 3:1 ger oss en ledtråd, det står att Petrus och Johannes gick till templet för att delta i den judiska tidebönen. Många har spunnit vidare på detta och argumenterat för att syftet både med att de kristna gick till templet och att de enligt senare delen av Apostlagärningarna gick till synagogorna, var att de identifierade sig som en del av judendomen och att det var självklart för dem att delta i den judiska Gudstjänsten.

Visst kan detta stämma till viss del, men man får inte dra det för långt - kristendomen innebar radikala skillnader gentemot judendomen på flera punkter. Bland annat ansågs templet inte ha någon funktion (Hebr 10), utan Fadern skulle tillbes överallt, inte bara i Jerusalem (Joh 4:21). Det var knappast för att de betraktade templet som extra heligt som den första församlingen samlades till tidebönerna i templet. Nej, förutom glädjen i att tillbe tillsammans med sina judiska syskon ville de nå ut med Guds Rike till dessa.

Det som händer i Apg 3 när Petrus och Johannes kommer till templet är ju nämligen att en förlamad man blir helad, en skara nyfikna samlas, Petrus predikar Evangeliet, många blir frälsta och sedan blir Petrus och Johannes arresterade. Väckelse bryter helt enkelt fram! Och i kapitel 5 är det tydligt att detta var ett syfte med tempelmötena: *Många tecken och under skedde bland folket genom apostlarnas händer. Och de var alla tillsammans i Salomos pelarhall. (Apg 5:12)*

Apostlarna blir fängslade på nytt på grund av väckelsemötena, varav en ängel gör nåt olagligt och befriar dem från fängelset med en solklar uppmaning från Herren:

*Men en Herrens ängel öppnade på natten fängelsets portar och förde ut dem och sade: "Gå och ställ er i templet och förkunna för folket allt som hör till detta liv." När de hörde det, gick de tidigt på morgonen till templet och undervisade. (Apg 5:19-21)*



De skulle alltså förkunna Evangeliet i templet! Detta tydliggörs också i vers 42: *"Varje dag fortsatte de att undervisa i templet och i hemmen och förkunna evangeliet att Jesus är Messias."*

För att sammanfatta vad Jerusalemförsamlingen gjorde i templet - för dessa är de enda Bibelställen som finns att tillgå om det - var syftet att delta i tideböner, göra tecken och under samt förkunna Evangeliet. Det var helt klart utåtriktade möten till skillnad från de inåtriktade nattvardsfirande samlingarna i hemmen. De påminner lite om de evangelisationskampanjer, med betoning på att Evangeliet ska bekräftas med tecken och under, som missionsorganisationer arrangerar främst i Latinamerika, Afrika och Asien. Dessa brukar man dock bara arrangera några dagar, för att sedan inlemma de nyfrälsta i församlingar. Urkyrkan hade kampanjmöten varje dag.

Det som är riktigt fascinerande är att alla kristna i Jerusalem var med på detta. Det var inte bara apostlarna som hade ett särskilt tempel-ministry vid sidan om den vanliga verksamheten, alla var med! Alla stod inte och predikade, många gjorde nog inte mycket mer än att be, men dessa möten var hela församlingens angelägenhet, för alla ville att fler skulle bli frälsta. Att samlas flera tusen när man evangeliserar ger många praktiska såväl som andliga fördelar: man väcker uppmärksamhet, det ger trygghet åt predikanterna, många kan hjälpa till med att be för sjuka och driva ut demoner, många kan svara på frågor när nyfikna själar undrar vad som står på, många ber, etc.

Detta måste återinföras! Vi kan inte argumentera för att urförsamlingen, apostlarnas egen församling som alla andra församlingar kommer ifrån, var en abnorm avart som betedde sig på ett sätt vi inte ska imitera. Eftersom vi har vant oss med enbart inåtriktade sammankomster läser vi ofta Bibeln med de glasögonen, trots att utåtriktade möten var självklara för dem. Jag har alltid trott att när Paulus gick till synagogan och förkunnade Evangeliet, vilket han ofta gjorde när han kom till en ny stad, placerade han de nyfrälsta i en husförsamling och fortsatte evangelisera i synagogan på egen hand. Apg 19:8-9 går emot den tesen:

*Sedan gick han in i synagogan och under tre månader predikade han frimodigt. Han samtalande med dem och försökte övertyga dem om det som hör till Guds rike. Men där fanns några som förhärdade sig och inte ville tro utan talade illa om 'den vägen', så att alla hörde det. Då*

*lämnade han dem och tog lärjungarna med sig, och varje dag höll han samtal i Tyrannus hörsal.*

När Paulus blir utkickad tar han lärjungarna med sig, vilket förstås förutsätter att de hängde med honom till synagogan. Evangelisationen var hela församlingens angelägenhet som alla hängde med på. När de blev utkickade så evangeliserade de i en offentlig hörsal i stället varje dag, tills hela mindre Asien hade hört om Jesus. Det gick inte att undgå evangeliet, folk började säkert drömma om Paulus predikningar på nätterna!

De som kom till tro samlades i hemmen, och Paulus installerade husgruppsledare, presbyter, i Efesus innan han for vidare. Han sammanfattade sin tjänst som att han förkunnat Jesus ”offentligt och i hemmen” (Apg 20:20).

Kyrkan formades av apostlarna under den Helige Andes ledning, och reflekterade hur de hade levt med Jesus. Och det livet var förstås väldigt evangeliserande och utåtriktat. Deras möten kunde vara i templet, i båten, på ett berg, på torget, vid vägkanten. Jesus uppmanade dem sedan att leva som Han levde och göra alla folk till lärjungar som håller de bud Han gett dem (Matt 28). Varför skulle gatuevangelisationen vara exkluderat från den uppmaningen? Vi vet att även om alla kristna inte är predikanter är alla kallade till att förklara sin tro för ickekristna (Kol 4:5-6, 1 Petr 3:15).

Så för att sammanfatta: Utåtriktade evangelisationssatsningar i det offentliga rummet bör göras lika självklart för församlingsmedlemmar som att fira Gudstjänst. I Mosaik kallar vi detta för 50/50-visionen - hälften inåt, hälften utåt. Detta har vi uttryckt i att varannan husgruppsamling är inomhus, varannan ute på gatan, och Gudstjänsterna avslutades en period med att vi bjöd folk på pannkakor vilket lockade många ickekristna.

Det är egentligen absurt att i en tid när kyrkan tappar medlemmar i rasande takt så är det bara en pytteliten klick som är ute på gatan och evangeliserar. Den bibliska församlingen såg utåtriktade möten som lika självklara som inåtriktade. Vi måste återvända till den urkyrkliga modellen för att få den urkyrkliga församlingstillväxten: “Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta.” (Apg 2:47).



## Kapitel 3: Vad är evangelisation?

Micael Grenholm

Evangelistens uppgift är att utrusta alla troende till att bli lika Kristus (Ef 4:11-13), och i den uppgiften ingår att alltid vara beredd att dela vårt hopp om det eviga livet (1 Petr 3:15) och vara ljus som gör att människor börjar prisa Fadern (Matt 5:16). Det är inte så som många tror att evangelisten ska evangelisera *åt* församlingen, inte heller är det så att bara ett fåtal ska evangelisera - utan *alla* är kallade till att sprida budskapet om evigt liv i Jesus.

Jag förstod detta redan i unga år, och försökte vara ett vittne för Kristus i skolan och i vardagen. Det gick väldigt dåligt. Jag var antingen tyst eller omogen, passiv eller dömande. Problemet var att jag aldrig fick någon lärjungaträning. I kyrkan fick jag höra att det är viktigt att vi evangeliserar, och pastorn uppmanade oss till att göra detta i vår vardag och i skolan - när vi var själva. Vi fick aldrig träna oss i evangelisation tillsammans med resten av församlingen, vilket gjorde att min privata evangelisation helt enkelt sög.

Sedan jag gick med i Mosaik har jag dock kommit loss i evangelisation. Mosaiks 50/50-vision gjorde att gatuevangelisationen på tisdagar sågs som lika självklar och obligatorisk som gudstjänsten på söndagar. När jag hade varit med några år började vi med våra ”gå ut, kom in”- och ”kom in, gå ut”-gudstjänster där vi helt enkelt först är en timme ute och sen en timme inne, eller tvärtom. Under åren har vi lett ett par människor till tro, vi har fått se många helanden och vi har peppat både nyfrälsta och gammalkristna att se gatan som en lika självklar evangelisationsplats som vardagsrummet eller arbetsplatsen.

En person som inspirerat vår församling väldigt mycket är John Wimber som grundade Vineyardrörelsen. John var en riktig evangelist. Han ledde personligen fler än tusen människor till tro, en efter en. Evangelisation var naturligt för honom - han kunde börja berätta om Jesus i mataffären eller på bussen och leda människor till tro där. Hans mentor var Gunner Payne, en färgsprakande evangelist som varsamt tränade John och hans fru Carol i att ha fokus på Jesus och alltid vara beredda att dela hoppet de har i honom (1 Petr 3:15).

John upptäckte dock att han och Carol hade olika evangelisationsmetoder. Carol fokuserade mycket på apologetik och att ge förnuftsbaseade argument för tron på Jesus. John ”kände” när människor var redo. Ibland kunde han till och med se ett ljus över folk som var på väg att bli frälsta. Eftersom hans kyrka, en kväkarkyrka i södra Kalifornien, inte trodde på Andens mirakulösa gåvor tolkade John detta som intuition, men efter ett tag insåg han att detta är den profetiska gåva som Paulus uppmanar oss att söka (1 Kor 14:1).

John började undervisa på Fuller Theological Seminary om att sprida Evangeliet i Andens kraft, ”power evangelism”. Vi ser ofta i Nya Testamentet att Gud bekräftar Evangeliet med under och tecken (Mark 16:20, Apg 9:32-35, 14:3). Detta för att det helt enkelt går mycket lättare att övertyga folk om att Jesus lever när de ser att Han lever. Paulus skriver:

*“...genom ord och gärning, genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har jag från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien överallt predikat Kristi evangelium.”* (Rom 15:18-19).

Paulus var en väldigt duktig missionär som grundade många kyrkor, och hans missionsstrategi är alltså att predika Evangeliet i ord, gärning och i kraften av tecken och under. Alla tre behövs. Vi predikar Evangeliet med våra gärningar genom att visa kärlek, överflöda i goda gärningar,

hjälpa de fattiga och skapa fred; vi ska leva heliga liv i självtgivande, uppoffrande kärlek så att människor prisar Gud när de ser våra gärningar (Matt 5:16). Därtill behövs ord som förklarar att vi vandrar i de goda gärningar Gud har förberett därför att Han har försonat oss med sig genom sin Sons död på korset och gett oss evigt liv, som vi vill dela med oss av. Och slutligen bekräftar under att budskapet är sant.

För att människor ska förstå att Evangeliet inte är som vilket budskap som helst utan ett budskap från Gud griper Han in och gör under för att bekräfta det. Hebr 2:3-4 säger: "Den [frälsningen] förkunnades först av Herren och bekräftades för oss av dem som hade hört honom. Gud gav också sitt vittnesbörd genom tecken och under och många slags kraftgärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja." Mirakler är alltså Guds vittnesbörd.

John betonade också att detta måste ske på gatan, "The meat is in the street". Om vi inte lärjungatränas tillsammans i församlingen ute på gatan, kommer vi inte bli bra evangelister i vardagen eller på internet. John var en duktig evangelist för att han hade tränats av Gunner, och jag har lärt mig evangelisera genom mitt engagemang i Mosaik och evangelisationsorganisationen Pannkakskyrkan. Därför vill jag uppmana alla kyrkor att regelbundet evangelisera och använda sig av de verktyg som Pannkakskyrkan och Street Church är för att göra detta lika självklart som söndagsmötena. Som Carl-Erik Sahlberg, prästen i S:ta Clara, brukar säga: "För att nå ut, måste vi gå ut!"







## Kapitel 4: Botad evangelisationsfobi

Micael Grenholm

Att många upplever gatuevangelisation som obekvämt och jobbigt är sannolikt en grundorsak till varför det är så få som deltar i det. Man tycker att det känns krystat och fånigt att snacka med vilt främmande människor om livets mening, och ser till att slippa eländet genom att argumentera för att man inte har den gåvan eller för att gatuevangelisation egentligen är en dålig evangelisationsmetod.

Vad vi dock måste inse är att gatuevangelisation är en toppenbra evangelisationsmetod enligt Bibeln, att den obekväma inställning vi har till att snacka med främlingar är en social betingning som det här knäppa svenska samhället har klistrat på oss, samt att det går att befrias från denna betingning.

En av de första gångerna jag var i Mosaik utmanade Hans Sundberg mig att hänga med dem ut på gatuevangelisation. Han sa att där formas man verkligen som lärjunge och där har man chans att se Guds Rike på topp. Utan att fundera så mycket sa jag "Okej".

Sen kom skräcken.

När jag cyklade mot torget där vi skulle stå ältade jag om och om igen i mitt huvud alla "katastrofscenarior" som skulle kunna ske. Tänk om *hon* kommer! Tänk om *det* händer! Tänk om *de* ser mig stå där och tror att jag är fanatiker!

Det är pinsamt att erkänna, men det slutade med att jag vände om när jag kommit halvvägs och cyklade tillbaka.

Idag älskar jag att stå på gator och torg och sprida Evangeliet. Jag har bett för sjuka, predikat högljutt om Guds Rike, berättat om mirakler när jag står och grillar pannkakor med Pannkakskyrkan, hjälpt hemlösa och socialt utslagna som är hungriga och frusna. På två år har jag säkert varit ute över 100 gånger.

Vad var det som gjorde att min fobi försvann? Här är några orsaker som jag tror spelade in:

**1. Hjälpsamma vänner.** Det är inte för inte som Jesus sände ut lärjungarna två och två när de skulle sprida Evangeliet (Luk 10:1). Mina vänner i Mosaik och Pannkakskyrkan som hade mer erfarenhet än mig av gatuevangelisation hjälpte mig oerhört mycket.

Hans bad mig hänga med ännu en gång trots att jag ballat ur och sa att jag bara behövde stå där och dela ut kaffe utan att behöva göra något annat. Det funkade, och när jag stått där en kvart insåg jag hur trist det var att stå där utan att prata med folk så då började jag evangelisera.

**2. Under och tecken.** Jag upplevde ofta att det var svårt och krystat att leda in en konversation på teologiska frågor, särskilt när folk mest står där bara för att fika. Däremot tycker jag det är enklare att dela egna och andras upplevelser. De flesta uppskattar att höra vittnesbörd. Så jag brukar berätta om något mirakel och sedan utifrån det berätta om att den största gåva Jesus vill ge oss är evigt liv. Evangeliet sprids bäst i kraften av tecken och under.

**3. Avslappnad attityd.** Vi lever i en grå och trist kultur där de enda som pratar med främlingar på gatan är försäljare och galningar, och som kristen evangelist ses man därmed ofta som en galen försäljare. Om man försöker låtsas som att det är den naturligaste saken i världen att fråga om man får berätta om Jesus eller om man får be för folk så



blir det per automatik sjukt onaturligt och krystat. Men om man gör folk medveten om att man själv är medveten om att det man pysslar med anses konstigt så blir det inte lika konstigt. Ni fattar.

**4. Insikt om att gatuevangelisation äger.** Många som är obekväma med gatuevangelisation försöker argumentera för att det ändå kanske inte är så bra ändå. Jag har till exempel hört folk citera statistiska undersökningar som säger att de flesta i Sverige kommer inte till tro genom gatuevangelisation utan genom personlig evangelisation där man bygger relationer.

Ändå är gatuevangelisation och evangelisation gentemot främlingar den vanligaste metoden för att sprida Evangeliet i Bibeln. Att så få kommer till tro genom gatuevangelisation i Sverige är inte så konstigt, det är extremt få av landets kristna som ägnar sig åt det och många gånger vet man inte hur man ska göra det effektivt. Det är ett argument för mer gatuevangelisation, inte mindre!

**5. Vana.** Detta är nog det som spelat störst roll. När jag var liten var jag så skygg att jag knapt vågade prata med kassörskan på Coop. Men när det blir vardag är det inget konstigt. På samma sätt blir gatuevangelisation mer och mer naturligt ju längre man evangeliserar.







## Kapitel 5: 50/50-visionen i praktiken

Hans Sundberg & Micael Grenholm

I Mosaik har vi hittat ett sätt att alltid tänka missionellt genom att själva livet tillsammans också innehåller tid avsatt då vi tillsammans går ut och betjänar människor. Till exempel under juni-augusti har vi alla söndagssamlingar i Stadsparken oavsett väder. Inga mikrofoner eller affischer. Vi bara tar en gitarr, en bibel och kaffekorgar och går ut och har gudstjänst i det fria. Alla runtomkring är välkomna med.

Enkelt. För Guds Rikes skull.

En viktig aspekt av gudstjänst är frågan om syftet med den. Vi beskriver det helt enkelt så här: vi samlas som Guds folk för att tillbe Honom, lyssna till Hans Ord, be tillsammans och som avslutning går vi ”ut” tillsammans i jublande uppriktig glädje för att förkunna att Jesus är Herre.

Resultatet frågar kanske någon efter, hur är det? Har vi träffat många människor vi nog aldrig skulle möta annars i vår lokal? Svar ”ja”. Har vi sett Gud beröra människor, frälsa dem, hela dem, fylla dem med Guds Ande? Svar ”ja”. Har vår församling vuxit? Svar ”nej”. Har Mosaik vuxit

som missionerande församling? Svar ” ja”, vi arbetar/har arbetat, förutom i Uppsala och Sverige, i Ukraina, Kamerun, Indien och Nepal.

Vad var Guds kallelse? Svar: att vara en missionsstation som utrustar människor till mission här hemma och överallt i världen. Sker detta? Svar ”ja”!

Vi önskar se numerär växt, javisst. Men framför allt längtar vi efter att följa Jesus där Han går fram.

### **Modell 1: Torgmöte lika ofta som söndagsmöte**

Genom åren har vi alltid samlats på ett torg inne i Uppsala city för att dela ut kaffe, be för sjuka och dela ut gratis biblar och evangelisationsmaterial. Flera har blivit frälsta genom vår torgverksamhet. När vi samlats inomhus på söndagar så har vi ofta delat vittnesbörd från veckans torgmöte och uppmanat alla att hänga med oss ut. Detta har varit en grundstomme i hur vi applicerat 50/50-visionen.

### **Modell 2: Städning och pannkakor**

När vi grundade församlingen upplevde vi att Gud kallade oss till Flogsta, ett studentområde där den lokala församlingen hade lagt ner. En av de första sakerna vi gjorde var att gå runt i studentkorridorerna och erbjuda städning, något som blev väldigt uppskattat. När vi sedan samlades varje söndag i en lokal på Flogstavägen 1 som vi hyrde av Uppsalas bolivianska förening, så avslutade vi varje möte med att steka pannkakor. Studenterna flockades ofta till matutdelningen, vilket gjorde att vi kunde dela evangeliet och bjuda in dem till evenemang.

### **Modell 3: Parkmöten**

Som vi redan har nämnt så uttrycks 50/50-visionen under sommaren genom att vi samlas i Stadsparken. Om det regnar går vi istället hem till någon av oss. Flera gånger har vi lärt känna nya vänner som vi träffat i parken. Ibland har vi avslutat mötena med att mer aktivt erbjuda förbön till dem som strosar omkring i sommarvärmen.

### **Modell 4: Evangeliserande husgrupper**

En annan period satsade vi mycket på stadsdelen Gottsunda, och startade en husgrupp där. Den inledde varje möte med att stå och

evangelisera, dela ut fika och be för sjuka vid Gottsunda centrum. Sen gick vi in till några församlingsmedlemmar som bodde där och läste Bibeln, lovsjäng och bad. På samma sätt kopplades evangelisationen inne i centrum till en husgrupp, så att även den först var ute och sen gick in. Detta var den tidigaste formen av "gå ut, kom in"-möten som vi provade på.

### **Modell 5: "Gå ut, kom in"- och "Kom in, gå ut"-gudstjänster**

2012 samlades vi inte längre i en hyrd lokal utan blev helt baserade i hemmen, och då tog vi steget att baka in gatuevangelisationen i själva söndagsgudstjänsten. Vi har både provat att först vara ute en timme och sen gå in, och att först vara inne och sen gå ut. Båda modellerna har sina fördelar: en hel del gånger har människor som vi mött på gatan följt med oss in i lägenheten när vi börjat ute, och när vi börjat inne har vi ofta blivit motiverade av Bibelläsningen och bönen att dela med oss av de glada nyheterna.

Det finns förstås många fler sätt att väva in evangelisationen i församlingens liv. Det viktigaste att tänka på är att alla ska få vara med, så att evangelisationen inte blir ett litet "sidospår" för de "särskilt utvalda". Alla ska få vara med och leka!





Jesus säger: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er." (Matt 28:19-20). I den här skriften har vi talat just om att gå ut och göra lärjungar, som gör lärjungar. Jesus och apostlarna var ute minst lika mycket som de var inne, och när apostlarna tränade nya lärjungar skulle dessa göra exakt samma saker.

Vi vill inte nedvärdera inåtriktade möten där vi ber, tillber, läser Bibeln, delar Herrens måltid och ger kollekt till mission. Tvärtom, vår vision handlar både om att gå ut och komma in - 50/50. Både inandning och utandning krävs för att vi inte ska kvävas.

De flesta inser dock att kyrkans problem idag inte är att vi är inomhus för lite, utan att vi nästan bara är inomhus. Många församlingar verkar ha en 90/10- eller 100/0-vision istället. Det är ett stort problem som hindrar församlingstillväxten; forskning från Hartford Institute for Religion Research visar att gatuevangelisation är något av det viktigaste församlingar kan göra för att växa.

50/50-visionen upplevs dock inte bäst genom att läsa eller teoretisera om den, utan genom att faktiskt göra den. Om ni behöver inspiration, vägledning och demonstration för gatuevangelisation, känn er fria att kontakta oss. Gud välsigne er!



Hans Sundberg och Micael Grenholm  
[www.uppsalamosaik.se](http://www.uppsalamosaik.se)



*"Jag har predikat och undervisat, offentligt och i hemmen, och vittnat för både judar och greker om omvändelsen till Gud och tron på vår Herre Jesus." (Apg 20:20-21)*

Visste du att den tidiga församlingen inte hade en sorts gudstjänst, utan två? En inåtriktad och en utåtriktad. Evangelisation, att sprida de glada nyheterna om Jesus, ansågs vara lika självklart för alla kristna att delta i som bön och nattvard. Vad innebär detta för oss idag?

Församlingen Mosaik i Uppsala har i flera år vägletts av en 50/50-vision, där hälften av verksamheten ska vara utåtriktad. I denna skrift berättar Hans Sundberg och Micael Grenholm om den bibliska och teologiska grunden för den visionen, och hur de tillämpat den praktiskt. Med förhoppning att läsaren ska bli inspirerad, uppmuntrad och utmanad till att evangelisera!

[www.upsalamosaik.se](http://www.upsalamosaik.se)